

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. D. T.**, zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou, se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2023, č. j. CPR-32897-8/ČJ-2022-930310-V235, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2023, č. j. 19 A 12/2023 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 1. 9. 2022, č. j. KRPA-196666-20/ČJ-2022-000022-SV, uložilo žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. K vycestování z České republiky žalobce stanovilo 50 dnů od právní moci rozhodnutí. Odvolání, které proti jeho rozhodnutí žalobce podal, žalovaná podle § 90 odst. 4 správního řádu zamítla v záhlaví uvedeným rozhodnutím a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila. Žalobce se proti jejímu rozhodnutí bránil žalobou, kterou však městský soud napadeným rozsudkem zamítl.

[2] Městský soud v první řadě poznamenal, že námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod, neboť žalobce ani rámcově neuvedl, co správní orgány opomněly zjistit a jaké okolnosti svědčící v jeho prospěch nebyly zjištěny. Ze stejného důvodu se nezabýval ani tvrzenou nezákonností

závazného stanoviska k vycestování. Městský soud se dále neztotožnil s námitkou, že žalovaný měl použít mírnějších opatření. Uvedl, že není účelné opakovaně vydávat rozhodnutí o povinnosti opustit území. Předchozí rozhodnutí o této povinnosti žalobce nerespektoval, proto bylo namíste přikročit k přísnějšímu opatření.

[3] Městský soud dále neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu poznamenal, že délka žalobcova pobytu na území je sice jedním z hledisek podle § 174a zákona o pobytu cizinců, není však hlediskem jediným. Poukázal také na to, že sám žalobce správním orgánům do protokolu uvedl, že v České republice nemá žádné kulturní, sociální, ekonomické, a ani rodinné vazby (rodina žije ve Vietnamu). Jeho pozdější tvrzení, že tu žijí jeho tři dospělí bratři, proto bez dalšího nemůže vést k závěru, že rozhodnutí žalovaného mu nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života. Městský soud aproboval rovněž délku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států unie, a rovněž dobu stanovenou k jeho vycestování z území České republiky. Okolnosti, které v této souvislosti správní orgány hodnotily v jeho prospěch i neprospěch, podle městského soudu přesvědčivě odůvodňují jak stanovenou délku správního vyhoštění, tak i dobu k vycestování, a vylučují možnost, že by správní orgány zneužily nebo překročily správní uvážení, které v rámci zákonem stanoveného rozmezí mají.

[4] Proti rozsudku městského soudu se žalobce (dále jen „stěžovatel“) bránil kasační stížností, jejíž důvody formálně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně vypořádal jeho námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a porušení zásady materiální pravdy. Má za to, že správní orgány zjišťovaly pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Správní vyhoštění je podle něj nepřiměřené a neodpovídá okolnostem jeho případu. Na území České republiky pobýval neoprávněně jen krátkou dobu a sám se dobrovolně dostavil na pracoviště správního orgánu vyřešit svou pobytovou situaci. Správní vyhoštění považuje za nepřiměřené i s ohledem na svůj dosavadní dlouhodobý pobyt v České republice. Pobývá zde již od roku 2008, má zde vybudované rozsáhlé sociální a rodinné vazby a žijí zde i jeho tři bratři. Správní orgán podle něj měly možnost rozhodnout jinak než uložením správního vyhoštění.

[6] Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, jak městský soud vypořádal jeho námitku, že délka správního vyhoštění je zjevně nepřiměřená. Má za to, že správní orgány tuto délku přesvědčivě neodůvodnily a nevysvětlily, proč nestačí přijetí mírnějších opatření (snížení stanovené délky správního vyhoštění na 6 měsíců, popřípadě uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců).

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. V souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[9] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Kasační stížnost je přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31).

[10] Námitky, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, nezakládají přesah jeho vlastních zájmů, natož přesah svým významem podstatný. Rovněž nejde ani o případ, kdy by městský soud pochybil takovým způsobem, že by to mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Pouze formálně uplatněná námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku na tomto závěru nemůže nic změnit. Městský soud přesvědčivě, srozumitelně a v rozsahu odpovídajícím žalobní argumentaci vypořádal jednotlivé žalobní body a dostatečně tím výrok napadeného rozsudku odůvodnil. Jeho rozhodnutí proto splňuje požadavky, které na přezkoumatelnost odůvodnění klade judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[11] Ke stěžovatelově námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto námitku dostatečně posoudil již městský soud v napadeném rozsudku, přičemž i zde tak učinil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu viz rozsudky ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/201053, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, nebo ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007 - 100).

[12] Městský soud rovněž v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu posoudil přiměřenost zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2012-43, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018 - 22, ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40, a další). Nejvyšší správní soud proto nemá, co by k posouzení městského soudu dodal.

[13] V souladu s ustálenou judikaturou městský soud konečně posoudil i otázku, zda měly správní orgány překvalifikovat řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje,

že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a správní vyhoštění současně nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 99/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo „pouze“ v uložení povinnosti opustit území.

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud rozhodl zcela v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou a že se nedopustil ani žádného zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Kasační stížnost podanou proti rozsudku městského soudu proto podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 3 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti jí však nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu